

Ὅταν δὲ, φυγὰς τοῦ κόσμου,
καταβῶ εἰς ἑμαυτὸν,
μένω ἄψυχος, ἐντός μου
σέ, σέ μόνην ἀπαντῶν.

—

Οὕτω τὴν ζωὴν ὡς τέλος
θενὰ φέρ' ὀδυνηράν,
ὡς ἡ ἔλαφος τὸ βέλος
περιφέρ' εἰς τὴν πλευράν.

ΘΡΗΝΟΣ

Μελωδ. Schubert : (Aufenthalt), A, αρ. 3

Ἀναχωρῶ, πλανῶ μακράν
τὴν ὑπαρξίν μου τὴν πικράν·
κ' ἔπου σταθῶ, κ' ἔπου γυρνῶ,
φεῦ! σ' ἐνθυμοῦμαι καὶ θρηνῶ.

—

Περνῶ πελάγη καὶ ξηράς,
εἰς πόλεις τρέχω ἡχηράς,
κ' εἰς τὰς ἐρήμους τῶν βουνῶν,
σέ κράζω, σέ ζητῶ θρηνῶν.

—

Εἰς ῥίζας δένδρων σκιερῶν,
καὶ εἰς τὰς ὄχθας τῶν νερῶν,
ἔπου σέ εἶδα, ἐκφωνῶ
τὸ ὄνομά σου καὶ θρηνῶ.

—

Ἀπὸ τὸν θόλον τὸν στικτὸν,
ἀπὸ τὸ σκότος τῶν νυκτῶν
καὶ τὸν χρυσοῦν αὐγερινόν,
μὲ πόθον σὲ ζητῶ θρηνῶν.

—

Κ' ἔταν γλυκεῖ' ἀνατολὴ
εἰς ζωὴν νέαν προσκαλῆ,
μ' ἐλπίδα πέριξ μου πλανῶ
τὰ βλέμματά μου, καὶ θρηνῶ.

—

Φεῦ! οὔτ' ἐδῶ καὶ οὔτ' ἐκεῖ,
εἰς τὴν ψυχὴν μου κατοικεῖ
καὶ κατοικεῖ τὸν οὐρανόν,
ἐκείνη ποῦ ζητῶ θρηνῶν.

—

Περίμεινε· μετὰ μικρὸν
παύω τὸν δρόμον τὸν μακρὸν,
καὶ πρὸς τὸν ἔσχατον κινῶ,
ἔπου θὰ παύσω νὰ θρηνῶ.

